

49194814

Vocea din Uimă

ACEASTA E CALEA
UMBLATI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

BCU Cluj Central University Library Cluj

CONȚINUTUL :

	Pag.
Scopul acestei reviste	2
Ce este „Cina Domnului”?	3
Cine poate lua parte la Cina Domnului	7
Cum trebuie deosebit Corpul Domnului	7
Sfârșitul e aproape	10
Ce-l cu mișcarea „Penticostalistă”?	12

Vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Matei 6: 10.

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

Scopul acestei reviste.

Scopul acestei reviste este de a servi, ca o mână de ajutor tuturor acelor ce în acest timp al secerişului au înţeles chemarea cerească (Apocalips 18:4), şi s'au retras din învălăşagul învăţăturilor omenesti lângă picioarele Domnului Isus, pentru a învăţa dela El cum trebuie să se poarte pe acest pământ.

Cercetările ei deşi vor ocupa cu examinarea unor profeţii Biblice, pe care le compară în lumina, întâmplărilor de astăzi, totuş va trata articole speciale privitor la credinţa, speranţa şi caracterul creştinului şi de aceea misiunea ei devine importantă pentru toţi cei consacraţi.

Această revistă va sta pe pază neclintită pentru a apăra temelia speranţei creştine, care azi de mulţi e tăgăduită, adică răscumpărarea prin sângele preţios a lui Christos „care s'a dat pe sine preţ de răscumpărare pentru toţi (1 Timotei 2:6; 2 Petru 1:19), şi care noi susţinem, că e singura bază a iertării păcatelor. Deci întemeiaţi pe această singură bază, urmează o clădire a caracterului, simbolizat prin „aur, argint şi pietre scumpe“ (1 Corinteni 3:11—15; 2 Petru 1:5—11), care se trage din cuvântul lui Dumnezeu prin studii şi rugăciune.

Din Sfânta Scriptură aflăm clar următoarele:

Că numai credincioşii consacraţi pe deplin lui Dumnezeu, formează „biserica sa“. — Efesceni 2:20—21; 1 Corinteni 3:16; 6:19; 2 Corinteni 6:16; 1 Timotei 3:15; 1 Petru 2:5; Ebrei 3:6.

Că timpul Vârstei Evangheliei a fost special desemnat pentru alegerea, cioplirea, formarea şi instruirea credincioşilor consacraţi, iar când ultima dintre aceste „pietre vii“ va fi terminată, marele Maestru le va întruni la oaltă prin prima înviere, într'un templu glorios, de unde, binecuvântările lui Dumnezeu va curge peste întreaga omenire timp de o mie de ani. — Vezi Apocalips 20:4 şi 6; 21:9—10; Ezechiel 47:1—11; Apocalips 22:1—5.

Că datoria prezentă a bisericii e aceea, de a lucra la propria ei desăvârşire, de a se pregăti pe sine pentru marea lucrare, la care va lua parte timp de o mie de ani, împreună cu Christos (Apocalips 20:4), să desvolte în sine orice har, să crească înspre desăvârşire în toate fructele-spiritului sfânt (Galateni 5:22), pentru a fi o evanghelie deschisă înaintea lumii, atât prin viaţa ei, cât şi prin mărturia despre Impărăţia lui Dumnezeu, ce trebuie pusă la orice ocazie potrivită. — 2. Corinteni 3:2—3; Matei 24:14, şi că un timp de aspru încercări trebuie încă să vină peste toţi cei consacraţi pentru a li se proba credinţa, speranţa, iubirea şi răbdarea lor. — Ebrei 12:27; 1 Corinteni 3:15; Luca 21:12—18, când fiecare cum va întâmpina aceste cercări, aşa va câştiga şi aprobarea Domnului. — Matei 24:9—13.

Abonamentele, precum şi orice corespondenţă să se trimită pe adresa: I. Burlacu, Cluj, Calea Casianu 80.

Costul unui abonament în ţară pe un an este	100 lei
Costul unui abonament în ţară pe jum. an	50 lei
In America pe un an	1 Dolar
In Cehoslovacia pe un an	30 Coroane
In Jugoslavia pe un an	50 Dinari
In Bulgaria pe un an	100. Leva.

Ce este „Cina Domnului”?

„... Christos pasca noastră s'a sacrificat pentru noi: de aceea să sărbătorim nu în aluatul cel vechiu, nici în aluatul răutății și al vicleniei, ci în azimile sincerității și ale adevărului.” — Corinteni 5:7—8.

„... Și se apropia sărbătoarea azimelor, care se numește Pască.” — Luca 22:1.

În seara zilei de 11 Aprilie anul acesta se împlinesc 3512 ani dela instituirea primului „paște”, în noaptea când oștile lui Izrail la porunca lui Dumnezeu au părăsit Egiptul, și 1897 de ani, de când Domnul nostru Isus Christos, a serbat ultimul „paște” cu ucenicii săi, cu câteva ceasuri înaintea morții sale.

Credem interesant și de folos a face o mică descriere asupra originii acestei sărbători, așa după cum ne-o arată Cartea 2-a a lui Moise la cap. 12, pentru a pătrunde mai adânc înțelesul acestui simbol, după care apoi, să măsurăm însemnătatea reală asupra acestor fapte.

Poporul lui Izrail se găsea în țara Egiptului, unde sub favoarea lui Iosif, fiul lui Iacob, devenise foarte prominent în țara Egiptenilor. S'a întâmplat însă, că regele Egiptului care îi proteja pe ei a murit, iar noul rege nu numai că nu i-a protejat, dar a luat măsuri de ai stărpi din țara Egiptului (2 Moise cap. 1). O poruncă crudă ce se dăduse împotriva lor era aceea de a se ucide orice copil ce se va naște de parte bărbătească, ca așa acest popor să se împuțineze. O oarecare femeie din neamul lui Levi, născând un copil și nevrând a se supune sălbatecei porunci de a-și da copilul spre a i se ucide, și-a ascuns copilul, iar după un timp de câteva luni, fiindu-i frică să nu fie descoperită, a făcut un coș de papură în care

și-a băgat copilul și așa i-a dat drumul pe apa Nilului.

Din întâmplare, fetele lui Faraon regele Egiptului, venind la râu să se scalde, a văzut coșul în care era copilul și trăgându-l la mal, a scos copilul pe care l'a dus acasă la curtea împărătească, unde l'a crescut în toată înțelepciunea Egiptenilor. Numele lui i-a pus Moisi, care înseamnă „scos”. Când acest copil se făcu mare, desigur că a înțeles că se trage din neamul Ebreu, care popor era foarte impilat în robia Egiptenilor. Se spune că într'o zi a văzut un Egiptean bătând un Ebreu, iar el neputând suferi aceasta, a alerțat și a omorât pe Egiptean, scăpând pe Ebreu din mâna lui. Apoi fiindu-i teamă, că nu cumva fapta aceasta să fie cunoscută și lui Faraon și să-l omoare și pe el, a fugit în pământul Madian, unde iarăși printr'o întâmplare fericită, deveni ginerile preotului din Madian. (2 Moise 2:11—21). Poporul lui Izrail devenia tot mai rău impilat de către guvernatorii Egiptului, iar ei strigară către Dumnezeu, ca să-i elibereze din acel jug.

Dumnezeu a auzit strigarea lor și a dat ordin lui Moisi să meargă la Faraon în pământul Egiptului și să-i ceară ca să elibereze poporul lui Izrail pentru a-l duce în pământul făgăduinței. Moisi, la început nu a primit această însărcinare, dar în urma asigurărilor lui Dumnezeu că va fi cu el,

a mers la Faraon, împreună cu fratele său Aron. Ajungând în fața lui Faraon și repetându-i ordinul lui Dumnezeu de a lăsa pe Ebrei să meargă în pustiu, Faraon le-a răspuns că nu vrea să știe de un asemenea Dumnezeu și deci pe Ebrei nu-i va lăsa să plece, iar ca să le răpească orice timp de a se mai gândi la făgăduințele lui Dumnezeu, a dat ordin de a li se îngreuna munca peste puterile lor. (2 Moise 5 : 1—18).

În acel timp poporul lui Israel a început a murmura contra lui Moisi și a lui Aron, zicând: că numai din cauza lor s'a mâniat Faraon pe ei, totuși Dumnezeu l'a asigurat din nou pe Moisi, că va scoate pe Ebrei din pământul Egiptului. Atunci Moisi și Aron din nou merg înaintea lui Faraon repetându-i ordinul lui Dumnezeu, iar Faraon din nou se împotrivesc. Dumnezeu a trimis asupra lui un șir de zece plăgi, care în cele din urmă a putut muia inima lui, mai ales atunci când a văzut că Dumnezeu i-a omorât pe fiul său cel întâi născut. În această noapte deci, a chemat Faraon pe Moisi și Aron, și le-a dat voie să meargă din țara Egiptului, pentru că nu mai putea suferi plăgile ce i-le-a trimis Dumnezeu asupra sa.

Înainte însă, de a da Faraon această libertate, Dumnezeu dăduse ordin ca fiecare familie din Israel să taie în seara aceea (care era ziua de 14 a lunii Nisan, ce după Calendarul Ebru e întâia lună a anului) câte un miel, cu a cărui sânge să un gă ușciorii casei, pentru a servi de semn, ca atunci când îngerul lui Iehova va veni să taie pe tot întâiul născut din pământul Egiptului, sângele să dovediască cum că în aceea casă este

o familie din Israel și nu de Egiptean. Au mai primit ordin ca fiecare să frigă acel miel, a cărui carne să o mănânce împreună cu erburi amare, încinși, îmbrăcați și cu toiagul în mână gata de plecare, pentru ca atunci când vor primi ordinul de plecare, să pornească fără întârziere. (2 Moise, cap. 11 și 12).

Porunca s'a executat întocmai, și pe la miezul nopții al acelei zile, pe când Faraonenii boceau în fiecare casă pe întâiul lor născut ce fusese lovit de sabia lui Iehova, Ebreii au primit ordin să iasă din pământul Egiptului. Istoria ne arată că Faraon din nou s'a infuriat pe Ebrei, așa încât a pornit cu o oaste puternică după ei, pentru a-i ucide, totuși Dumnezeu a cauzat ca poporul său să fie salvat de furia lui Faraon pe când Faraon și întreaga lui oștire, să fie distrusă în valurile mării. (2 Moise 14 capitol).

După ce Dumnezeu a făcut în felul acesta scăparea poporului lui Israel din robia Egiptului, le-a poruncit, că spre aducere aminte de marele fapte ce le-a făcut Dumnezeu în favorul lor, să serbeze în totdeauna ziua aceea (2 Moise 12: 43) iar cei bătrâni să fie datori a da explicații la cei tineri, despre rostul acestei sărbători a „Paștei”.

Acest istoric atât de însemnat pentru Israel, putem crede că și Domnul l'a făcut ucenicilor în cei trei ani ai activității sale, dar se observă că la ultimul paște pe care l'a mai sărbătorit cu ai săi, deosebit de tradiționala amintire, a mai adăugat și alt ceva, precum citim:

Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine și după ce a binecuvântat-o a frânt-o și a dat-o ucenicilor săi zicând: Luați, mâncați a-

cesta este trupul meu. Apoi a luat un pahar și după ce a mulțumit lui Dumnezeu le-a dat zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. (Matei 26: 26—28).

Aici Domnul a dat o nouă însemnătate acestei sărbători, zicând că acest „paște” pe care poporul lui Israel l’a serbat atâta timp, reprezentă marele fapt pe care Iehova are de scop de a-l face spre binele neamului omenesc, prin trimiterea fiului său pe acest pământ care să-și dea corpul ca preț de răscumpărare pentru păcatul lumii (Ioan 3:16) și astfel întreaga omenire, atât cei vii cât și cei morți, să fie eliberați din jugul păcatului, a morții și a diavolului și ridicăți la o stare de fericire prin ascultare, față de Dumnezeu, și deci sărbătoarea aceasta, va reprezenta de aici înainte moartea Sa și nu mai mult eliberarea lui Israel din Egipt, care a fost numai o umbră a bunurilor viitoare. (Ebrei 10:1).

În definitiv Domnul le-a arătat că, Faraon închipuie pe Satan (1 Petru 5:8). Servii lui închipuie pe ingerii căzuți și unii dintre oamenii ce slujesc lui Satan. (Efeseni 6:12). Egiptul închipuie lumea rea și păcătoasă (Apocalips 11:8). Israeliții închipuie pe toți cei credincioși și supuși legilor lui Dumnezeu, care la sfârșitul celei o mie de ani vor fi eliberați complet de sub stăpânirea răului și controlul lui Satan. (Romani 8: 19—21).

Moisi a închipuit pe Domnul Isus ca mijlocitor între oameni și Dumnezeu, care va elibera lumea de sub robia răului și a păcatului. (1 Corinteni 15:25—28).

Marea Roșie închipuie moartea a doua pentru toți cei ce se vor ridica în contra legilor și rânduielilor Dumnezești la sfârșitul celei de o mie de ani. (Apocalips 20: 7—10; Psalm 145:20).

Mielul care a fost înjunghiat acolo a închipuit pe adevăratul miel a lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. (Ioan 1:29).

Întâi născuții ai lui Israel cari au fost scăpați de moarte prin sângele ce a fost stropit pe uși, închipuie pe membrii bisericii din timpul Vârstei Evangheliei, pe care Scriptura îi numește întâi născuți. (Ebrei 12:23).

Se observă că în acea noapte, primejdia a fost numai pentru întâi născuți și nu pentru popor, ceea ce ne arată că în cursul Vârstei Evangheliei, numai pentru membrii bisericii, credincioșii consacrați, a fost lipsă neapărată de a-și stropi inimile prin credință și a se curăți zilnic de păcatele lor făcute din slăbiciunile cărnii, altcum au fost în pericol de moartea a doua. (Ebrei 6: 4—8; 10:29—31; Ioan 15:6).

Se mai poate observa că mielul trebuia să fie adus cu 5 zile mai înainte de a fi tăiat, ceea ce iarăși a închipuit pe Domnul, care s’a prezentat în Ierusalim cu 5 zile înainte de moartea sa (Ioan 12:1), iar ierburile amare ce trebuiau să le mănânce împreună cu mielul, închipuia experiențele amare ce credincioșii a trebuit să le soarbă împreună cu bucuriile credinței. (1 Petru 2:21; Ebrei 5:8; Romani 5:3—5; Iacob 1:2—4). Faptul că ei trebuiau să mănânce mielul îmbrăcați, încinși și gata de plecare, închipuia aceea, că, creștinii nicidecum pe acest pământ nu au avut cetate stătătoare sau loc de odihnă, ci totdeauna au fost pribegi și

călători, (1 Petru 2:11; Luca 12:35) în așteptarea momentului plecării de aici și a reînțoarcerii Domnului.

Nu știm dacă cei de față au înțeles în mod clar schimbarea ce Domnul le-a ordonat-o s'o facă, atât asupra scopului sărbătoririi, cât și elementelor ce trebuia de aici încolo să le folosiască la amintirea acestei sărbătoriri, pe care Domnul le rezuma într'o pâine și într'un pahar cu vin.

Se observa însă, că unii frați din biserica primitivă, mult timp în urma morții Domnului, au continuat a serba la această dată atât „Cina sau paștele pe care îl instituisese Domnul, cât și pasca ordonată de Dumnezeu lui Moisi, cu mâncare și băutură, așa încât Apostolul Pavel, ca un bun cunoscător al tainelor dumnezeiești, a trebuit să-i mustre aspru pe unii, ca aceștia, spunându-le că sunt „bolnavi și dorm”. (1 Corinteni 11:3).

În textul nostru dela început am citit: „De aceea să serbăm nu cu aluatul răutății și a vicleniei, ci cu azimele, sincerității și ale adevărului”. Poate nicicând nu a fost un timp mai potrivit ca acum, de a ne cerceta inimile noastre iubii frați, în armonie cu sfatul fratelui nostru Pavel din 1 Corinteni 11:27—28, pentru a ne da seama de fapta ce o facem, când îndrăsnim să mâncăm aceasta pâine și să bem acest pahar! „Cine cu nevrednicie mănâncă și bea, o face aceasta spre condamnarca sa” zice Apostolul. Cu durere se observă că în multe locuri, spiritul urei, a amărăciunii, a nemulțumirii, a dușmăniei, se manifestă în mod îngrozitor și deci așa fiind cazul, să ne întrebăm dacă participarea noastră la sfânta masă, nu ne-ar aduce condamnare?! Nu o spunem

aceasta spre a vă muștra ci spre a vă îndemna ca pe niște frați iubii și cred că toți cei-cu inima umilită, vor primi aceste sfaturi ca bine venite.

Am fost favorizați de Domnul de a fi o parte din corpul său, pentru a forma aceea pâine care va da viață lumii — deci se cuvine să ne examinăm și să vedem în ce măsură suntem ascultători capului nostru ca „trup din trupul lui”? — Oare există și în noi acele trăsături de caracter ce capul nostru le-a avut și care sunt cele din-tâi condițiuni pentru a ne numi frații și ucenicii săi? (Ioan 13:35; 1 Petru 1:14—16).

Pe altă parte și azi, Farou cel antipic, face mari eforturi de a ne aglomera mintea noastră cu atâtea griji și neazuri, ca să uităm și noi de făgăduințele lui Dumnezeu și de legământul ce l'am făcut cu Domnul: Să nu ne lăsăm amăgiți, descurajați sau îngenunchiați de aceste ispite, iubitorilor; ci deși cu corpul trebuie să suportăm toate greutatețile și cererile ce Dumnezeu permite Sătanei să le pună pe umerii noștri, totuși mintea noastră să fie strâns legată de promisiunea Domnului, că nu ne va lăsa mult timp în acest pământ strein, ci va veni și ne va scoate de aici, spre a ne strămuta în acel loc binecuvântat, la care Canaanul cu toate bogățiile lui, a fost numai o umbră.

Să grijim dar iubii frați și surori ca sărbătoarea „raștei” și de anul acesta, să ne apropiem tot mai mult de picioarele Domnului, pentru a ne dovedi tot mai mult ascultătorii cuvântului său, cu iubire fierbinte unii față de alții, și în felul acesta vom dovedi că-i suntem ucenici.

Cine poate lua parte la Cina Domnului?

Noi știm că Domnul a avut mai mulți urmași, dar când a fost timpul de a sărba Sfânta Cină ori Pasca, Domnul a avut lângă sine numai pe cei doisprezece Apostoli, și aceasta dă de înțeles că numai cei consacrați ori jertfiți Domnului, cari au făcut un legământ de sacrificii, (Psalm 50:5) aceștia pot avea parte la cina Domnului, și nu alții. Apostolul Pavel ne declară foarte clar despre acest lucru în 1 Corinteni 11:27—34. El zice, că dacă cineva mănăcă din pâne și bea din paharul Domnului cu nevrednicie, este vinovat corpului și sângelui Domnului. Mai departe el zice, cerceteze-se fiecare pe sine însuși de este vrednic de a mânca din pâne și a bea paharul Domnului, și dacă cineva mănăcă și bea cu nevrednicie, își trage însuși asupra sa condamnare, dacă nu deosebește corpul Domnului.

Acuma voim a vedea explicarea la aceste cuvinte a Apostolului. Apostolul ne face să înțelegem că dacă cineva după ce a fost luminat, a păcătuit și adunarea l-a judecat cum că el ori ea nu este vrednic de a fi mai mult frate ori soră, ci e socotit ca păgân, (Mat. 18: 15—18), unul ca acesta de are inimă amărâtă și împietrită contra membrilor Domnului, și dacă vine și ia parte la cina Domnului, este nevrednic de a lua cina Domnului și își trage asupra sa condamnare. Mai departe dacă cineva trăește în desfrânare, dar fiind un frate ori o soră, și vine să ia parte la cina Domnului, și acela e nevrednic pentru cina Domnului, vezi 1 Corinteni 5:1—2, 5 și 9—13. Unii ca aceștia de mănăcă

cina Domnului, mănăcă și bea cu nevrednicie 1 Corinteni 6:9—10. Încă mai este o clasă care mănăcă și bea cu nevrednicie paharul Domnului, și aceia sunt cari nu deosebesc corpul Domnului (1 Corinteni 11:29). Întrebarea e: cum e dar de înțeles aceasta? Răspunsul e că dacă cineva nu s'a jertfit ori consacrat Domnului cu toată inima și nu s'a negat pe sine și de voința sa și nu s'a luat crucea să urmeze Domnului. Cine aceasta nu face și totuși mănăcă din pânea Domnului și bea din paharul său, mănăcă și bea cu nevrednicie, căci nu deosebește corpul Domnului, pentru că el nu este conceput de Spiritul sfânt, și nu poate judeca cele Spirituale. — 1 Corinteni 2:14.

Cum trebuie deosebit Corpul Domnului?

Acum venim la taina cea mare. Taina pe care toată creștinătatea nu o înțelege pe deplin. Scriptura învață că Domnul Isus ca un om nu a fost încă Christosul (Unsul) dela nașterea sa până la etatea de 30 ani, ci a fost numai Omul Isus, însă ajungând la vârsta de 30 ani, El s'a consacrat la moarte, și Părintele a trimis Spiritul Sfânt peste El, ori în alte cuvinte l'au uns cu Spiritul Sfânt și l'a făcut Christos (Unsul) vezi Mat. 3:16; Ioan 1:32; Isia 61:1; Fapte 10:38. Astfel Domnul nostru Isus la acel timp a devenit Christosul ori unsul. Cuvântul Christos e cuvânt grecesc și a rămas netradus, fiind că tot așa se zice în toate limbile, românește se zice Unsul iar ebrește Mesia. Și Apostol și Profetul tot așa zice. — Fapte 10:38; Isia 61:1; Luca 4:18.

Domnul dela nașterea sa până la etatea de 30 ani, a avut un corp

natural pe care l'a pus preț de răscumpărare pentru noi (1 Timotei 2:5, 6; Ebrei 10: 5—9). Domnul a dat corpul său natural la moarte. Și Scriptura ne arată că El a căpătat un alt corp după învierea sa, adică un corp glorios și măreț, spiritual (1 Corinteni 15:40, 50, 54). Dar deasemenea Scriptura vorbește și de un alt corp pe care trebuie să-l considerăm. (Ioan 2:18—22). Domnul aici vorbește despre un Templu, care este corpul său. Ce să înțelege de aici? Sfânta Scriptură ne arată că Părintele Ceresc a hotărât în planul său ca să aleagă o „mică Turmă” în decursul Vârstei Evanghelică. (Luca 12:32). Acei cari devin membre la turma mică, sunt membrele Corpului Domnului, ori corpul „Companiei Mici”: aceia toți trebuie să se consacreză în moartea Domnului. (Romani 6:3—5). După ce ne-am consacrat în moartea Domnului, devenim membre în corpul lui Christos, Unsul, care corp e compus de 144.000 de membre, și Domnul Isus este capul acestui Corp, care este Biserica Sa. (Coloseni 1:24; 1 Corinteni 12:12; Romani 12:4, 5; Efeseni 1:22—23, 5:23; Coloseni 1:18). Noi suntem membri în parte în acest corp, și ne împărtășim la suferințele lui, în moartea lui, în învierea și mărirea lui.

Apostol Pavel ne arată în întâi Corinteni 10:16, 17, că după ce odată am devenit membre a corpului lui Christos, noi ne împărtășim la sângele Corpului său. Apostolul zice, „Păharul binecuvântării, au nu este împărtășirea cu sângele lui Christos? Și pâinea pe care o frângem au nu este oare împărtășirea cu corpul lui Christos? Pentru că o singură pâine este un singur corp, cari suntem noi

cei mulți: căci toți ne-am împărtășit într'o singură pâine”.

Intrebarea ar putea veni. Cum ne împărtășim la sângele lui Christos și la Corpul său? Scriptura ne răspunde cum; în Ioan 6:56. Noi prin credință mâncăm corpul lui, și noi cei mulți devenim corpul lui: de exemplu cei 144.000 de membre într'adevăr de am gusta fiecare o parte din sângele și corpul lui Christos, au nu ne-am împărtășit noi cei mulți la sângele și corpul său? Cu adevărat ne-am împărtășit. Dar în fapt noi nu gustăm literal din sângele ce a curs din Domnul pe cruce nici din corpul său care a fost rănit, însă noi prin credință ne împărtășim la gustarea sângelui și a corpului lui Christos când bem păharul Domnului care înseamnă sângele lui, și și împărtășirea la corpul său o facem prin gustarea de pâine (azime) ce Domnul ni le-a dat să mâncăm, care reprezintă corpul său. După ce noi toți devenim la corpul Domnului, Apostolul zice că noi devenim o pâine. — 1 Corint. 10:17.

Și precum Domnul ca o pâine mai întâi a fost frânt pentru noi, tot așa și noi, după ce am devenit o pâine, trebuie să fim frânți. Și păharul despre care el vorbește celor doi ucenici ai săi, e tot acel păhar care ni-l întinde și nouă ca să-l bem. (Marcu 10:38; Ioan 18:11; Marcu 14:36).

Păharul pe care îl bem la cina Domnului ne simbolizează suferințele ce trebuie să le gustăm, precum și defăimările, batjocurile și suferințele în Spirit și în corp care le aduce lumea asupra noastră, precum și moartea. Acesta este păharul în fapt pe care avem al bea și a ne împărtăși cu Domnul la toate suferințele sale. La

cina Domnului când mâncăm din pâne (azime) trebuie să avem înaintea minții noastre două cugete, mai întâi pânea aceasta pe care o mâncăm, înseamnă corpul Domnului, care s'a frânt pentru noi, din acesta eu mâncăm: al doilea această pâne pe care eu o frâng și o mâncăm mă însemnează și pe mine cu Christos împreună ca o membră a corpului său, și eu m'am împărtășit cu el împreună, și am a fi și eu frânt ca El.

Precum și acest păhar pe care el l'a beut, înseamnă negarea de sine, defăimarea, batjocura și toate asprimele amare a lumii cari au venit asupra lui și le-au beut până la moarte, aceasta și eu am să biau, fiind că sunt reprezentat în păhar.

Deci acum putem vedea pentru cine este cina Domnului, pentru cei botezați în moartea lui, (Romani 6:3), nu botezați numai în apă, ci botezați în moartea lui Christos. Apostolul zice, „Apa nu e botezul cel adevărat” decât numai un simbol, o închipuire la botezul care este în moartea lui Christos. Întrebarea ar putea să se ridice. Ce dară avem a face cu acei cari nu sunt vrednici pentru cina Domnului? Noi răspundem că Domnul nu te-a pus pe tine frate ori soră, nici pe mine să judecăm sau să oprim pe cineva ca să nu ia cina Domnului. Explicarea trebuie să fie clară și bună pentru fiecare, și mai departe Apostolul ne spune, că ori și cine să se judece pe sine însuși că e vrednic ori nu, pentru a putea lua cina Domnului. (1 Corinteni 11:27—31).

La cina Domnului nu avem a invita pe cei străini, ci numai pe cei consacrați (jertfiți în moartea Domnului), cari au luat jugul său și crucea și urmează Domnului. Numai aceia să ne adunăm la

cina Domnului, și nu alții. La cina Domnului, avem a pregăti azime de cari iudeii mâncă la paștile lor și must (vin nefert) și de nu se poate căpăta de acela, folosim vin ordinar mestecat cu apă și cu zahăr sau miere. La cina Domnului avem a ne aduna la un loc sfânt și de cinste mare, inimile să nu ne fie amărâte în contra nimănui. (Matei 5:23—24; 1 Corint 5:7—8). Cina Domnului are să o împărtășească unul care servește adunării. Vorbirea despre cina Domnului cu închipuirea ei are să fie ținută cu o săptămână mai înainte, ori cel puțin cu o seară mai înainte de a se sărba. E bine de a se citi chiar acest articol. La cina Domnului avem a vorbi mai pe scurt și apoi luând tulerul (farfuria) cu azimile le binecuvântăm după exemplul Domnului și a Apostolului, precum și o frângem. Și cuvintele pe care Domnul le-a întrebuițat și noi le întrebuițăm, tot deasemenea dăm la membrii adunării să mâncă din pâne, și mai pe urmă dăm și celui ce a împărțit, și apoi fiecare își pleacă capul și mulțumește Părintelui pentru Darul cel mare pe care ni l'a dat, adică pe Fiul Său, care s'a frânt pe ntru noi, ca să avem viață prin moartea lui, și-i mulțumim pentru că ne-a împărtășit și pe noi de a fi o parte din această pâne și să devenim frânți împreună cu El.

După aceea servitorul să ridică și ia păharul și-l binecuvintează, și aici deasemenea folosște cuvintele Domnului, și dând să bea toți din el numai câte puțin, și mai pe urmă ia și cel ce servește și bea, și după aceea urmează mulțămire Părintelui pentru sângele Fiului său vărsat pentru noi spre curățirea și spălarea păcatelor și a pe-

se elatină încoace și încolo ca cel beat și se mișcă în toate părțile ca un leagăn spânzurat; căci nelegiuirea lui e grea peste el, cade și nu se mai ridică”. — Isaia 24:19—20.

Totuș lumea, în starea ei de acum nu poate pricepe că nu omul e vinovat de toată această situație, precum nici aceia, că nu omul e în stare să scoată omenirea din aceste încurcături, ci după cum timpul a adus cu sine aceasta tulburare peste mințile oamenilor (vezi Ecl. 9:12; Zefania 1:14—18; Isaia 34:1—2), tot timpul împărăției lui Christos, care în curând se va începe, va aduce și adevăratul progres între omenire. — Mica 4:1—4; Isaia 35:1—10; Daniil 7:13—14.

Un fapt de o deosebită importanță și în acelaș timp destul de dureros e acela, că spiritul de neliniște, îngrijorare, neîncredere, nemulțumire, ambiție, mândrie, defăimare, furie și răzbunare, se vede pe ici pe colea manifestându-se și printre acei ce cunosc timpurile rele la care am ajuns și deși nu mult ne mirăm de o așa stare pentru că și aceasta a fost prezisă în Cuvântul lui Dumnezeu (2 Timotei 3:1—3), totuș am voi să venim în ajutor la unii ca aceștia pentru a le îndrepta atenția la sfatul și cuvântul Domnului.

Când apostolii au cerut Domnului să le descrie semnele după care se va putea cunoaște-venirea sa de a doua, El după ce le dă mai multe explicații, a căror împlinire o vedem în zilele noastre, le-a zis: „...Dar luați aminte de voi înși-vă, ca să nu se îngreuneze inima voastră cu mâncare, cu băutura sau cu îngrijorările lumii acesteia, și fără de veste să vină peste voi ziua aceea, căci ca o cursă va veni peste toți cei ce locuiesc fața pământului. Deci priveghiați și vă rugați

în tot timpul, ca să fiți vrednici să scăpați de toate cele ce au să se întâmple și să stați înaintea fiului omului”. — Luca 21:34—36.

Când Domnul în mod profetic ne-a atras astfel atențiunea, e bine iubiți frați și surori ca fiecare să ne examinăm starea și legăturile noastre cu Domnul, pentru a vedea în ce măsură suntem ascultători acelu contract ce l'am încheiat în fața lui Dumnezeu, atunci când am zis: „Aici sunt să fac voia Ta, Dumnezeule”. Să ne întrebăm fiecare, dacă tot ce gândim, vorbim sau făptuim este voia lui Dumnezeu, după cum ne arată Apostolul Pavel în 1 Tesaloniceni 4:2—4, sau că suntem duși și noi tot de același curent de nepăsare ca și lumea din jurul nostru?

În curând lumea va ajunge la capătul drumului pe care merge trecând în țara binecuvântărilor lui Dumnezeu, unde toți cei supuși și ascultători vor fi ridicați la viață și ferice, pe când noi cari acum am fost „miluiți de Dumnezeu”, ca „înainte de timp”, să-i cunoaștem legile sale, ajungând la capătul căii înguste, vom experimenta una din cele două sentințe vecinice: ori o viață spirituală cu Domnul în locurile nespuse de ferice (1 Corinteni 2:9; Filipeni 3:20—21; Matei 19:27—28), ori o distrugere în pământul din care am fost făcuți. — Ebrei 10:26—27; Romani 6:23.

Cât de cu grije se cuvine dar să umblăm în fața Domnului, pentru ca osteneala noastră de până acum, să nu fie zadarnică. Apostolul Ioan zice: „Luați seamă de voi înșivă, ca să nu pierdeți cele ce ați lucrat, ci să primiți răsplată deplină”. (2 Ioan 1:8). Fiecare să ne silim iubiți frați, a fi un exemplu fratelui nostru în purtare, cre-

dință și ascultare, pentru că făcând aceasta nu numai că ne vom asigura răsplata noastră vecinică, dar vom fi și evanghelii deschise înaintea acestei lumi, care în necunoștință de aranjamentele Tatălui nostru din cer, spumegă și se necăjește în căutarea unor zile mai bune.

Apostolul în textul nostru ne îndeamnă să fim treji și să priveghem spre rugăciune... Cât de la loc e acest îndemn iubiți frați, în aceste zile rele la care am ajuns, când știm că spiritelor rele le e îngăduit a ne ataca mintea noastră. Citiți cu îngrijire în Volumul 7 la pagina 155—157, 160—161 și dați-vă seama, că o zi trăită fără rugăciune și priveghere, poate fi un regres de câțiva ani înapoi.

În Mana din 5 Aprilie citim: „oricine pierde dorința de a mulțumi și a se închina și a comunica cu Părintele milei, poate a se odihni asigurat, că el a pierdut foarte mult spiritul de fiu a lui Dumnezeu”. Și cât de adevărate sunt aceste cuvinte! Când spiritul rău voiește a da lovitura pe câmpul nostru de luptă care este mintea, cine oare este în stare să ne deie ajutorul pentru a-l învinge? De sigur numai Dumnezeu pe care

trebuie să-l chemăm neîncetat. — Matei 26:41.

În continuare apostolul zice: „Iar mai presus de toate aveți iubire ferbinte unii față de alții, pentru că iubirea acoperă o mulțime de păcate. Se pare că aci apostolul Petru citează aceleaș cuvinte ale apostolului Pavel din 1 Corintheni 13:4—7, unde se spune că iubirea acoperă totul... Invățătura ce o luăm de aici e aceea, că atunci când fratele nostru a fost lovit de un spirit rău și prin acesta a fost căzut într’o greșeală, atunci acei ce nu au fost loviți de acel glonț al ispitei, să pună mâna să-l ridice din aceea greșeală, chiar dacă greșeala aceea ne-ar vătăma în mod personal. În felul acesta vom smulge acel suflet din ghiara vrăjmașului pentru a nu cădea definitiv prizonier lui.

Să ne silim deci iubiți frați și surori acum, mai mult ca oricând, de a practica aceste legi sfinte, ca așa să dovedim celor din jurul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu care înțelegem sfaturile și aranjamentele sale, căci în felul acesta ni se va da o bogată intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos. — 2 Petru 1:11.

Ce-i cu mișcarea „Penticostalistă“?

(Urmare.)

Nu voim a disprețui credința nimănui, dar simțim o datorie față de Dumnezeu de a apăra adevărul său veșnic arătat nouă prin răscumpărarea făcută de fiul său, iar dacă amintim unele puncte de credință a unor oameni, o facem

aceasta numai cu scopul, ca fiecare să poată face o comparație între adevărul mai sus amintit și între aceia ce se pretinde de oameni că ar fi adevărul.

Dar cineva va întreba: bine, e adevărat că această credință nu e

în clar cu adevărul privitor la răscumpărare și restaurarea omeniei, care a fost tema tuturor profetilor (Fapte 3:19—25), dar cum putem explica acel fenomen (minune) ce se poate observa pe altcurea, că unii dintre aderenții acestei credințe, la anumite momente, vorbesc cuvinte neînțelese nici de ei și nici de cei ce-i ascultă?

Răspunsul nostru la această întrebare nu va trece peste ce este scris și de aceea îndemnăm pe cititorii noștri, de a examina cu atențiune capitolul 24 din Matei. Nu voim să ne folosim de unele cuvinte din acest capitol, ca și de o armă de atac, ci aceea voim a scoate în relief, că în acest răspuns al Domnului, la întrebarea pusă de apostoli că după „ce fel de semne se va putea cunoaște sfârșitul acestei lumi și venirea sa de a doua la domnie”, Domnul nici un cuvânt nu amintește despre o asemenea lucrare cu „semne și minuni” că se va face cu credincioșii săi; dincontra, ne spune, că în timp ce ai săi vor face orice sfurtări posibile de a duce vestea împărăției la popoare „ca mărturie”, cel rău, va influența mintea unor oameni, dându-le chiar și anumite puteri supranaturale, ca prin acestea, martorii împărăției să fie împiedecați, sau mai bine zis amăgiți în activitatea lor, pentru a descuraja (compară Matei 24:14 cu versul 23—24).

A spune că Domnul *a uitat* să amintească că și ai săi vor folosi „semne și minuni” în legătură cu lucrarea lor de martori ai împărăției, aceasta nu se poate primi de o minte sănătoasă. Nu se poate vedea nici scopul pentru care Dumnezeu s'ar folosi de asemenea semne acum când temelile credinței sunt puse, și când Domnul cere

dela fiecare, care intră în legătură cu El, credință, (Ebrei 11:1, 6) plus că acum am ajuns la timpul secerișului (Matei 13:30), când Domnul într'o voce destul de limpede vorbește cu poporul său (Vezi Apocalips 18:4) și numai în acel mod misterios cum pretind aderenții acestei idei.

Afară de aceasta, dacă Dumnezeu nu are de comunicat acum altceva, afară de ce este scris în Sfânta Scriptură, atunci care ar fi rostul să-l supărăm cerându-i în acest fel să ne comunice voința sa, pe când dacă aceia ce se pretinde că vine dela Dumnezeu în acest fel, e ceva deosebit de Sfânta Scriptură, atunci aceasta e o nouă evanghelie, ceea ce iarăși este străin de învățăturile Domnului, privitoare la timpul nostru.

Privitor la întrebarea de mai sus că, cum se poate explica acest fenomen, răspundem cu toată convingerea, că aceasta este opera unor spirite streine de Domnul, a căror scop este de a cerca pe adevărații credincioși, martori ai împărăției. De felul cum asemenea spirite cuceresc mintea credincioșilor, este lesne de explicat, când citim la Ezechiel 14:3—5. Acolo zice: „Fiul omului, bărbații aceștia ridicatu-și-au idoli în inimile lor și pusu-și-au piatră de poticnire a nedreptății lor; și lăsa-mă-voiu să fiu întrebat de dânșii? De aceea vorbește către ei și zi-le: Așa zice Iehova Domnul, tot omul din casa lui Israil, care își va ridica idoli în inima sa și-și va pune piatra de poticnire a nedreptății sale înaintea feții sale și va veni la profetul, Eu Iehova, răspunde-voi aceuia după fărădelegea sa și după mulțimea idolilor săi, ca să prind casa lui Israil prin însă-și inima

lor; căci toți s'au înstreinat dela mine prin idoli lor”.

Mai în toate cazurile, acei cari devin obsedați de asemenea spirite, se poate observa că au avut oarecare dorință după aceastea, și deci cum această dorință este contrară instrucțiunilor sfintei Scripturi cu privire la timpul acesta, ele formează în inima celui ce o posedă, un idol. Deci când cineva e cucerit de acest idol (adică de dorința de a face „semne și minuni”) și stăruiește în cereri la Dumnezeu după aceastea, Dumnezeu le răspunde conform dorinței inimii lor, permițând spiritelor să le folosească mintea și limba lor, pentru ca la urmă să observe, că ei au fost prinși în această cursă, de către însăși inima lor, după cum arată mai sus profetul.

Dar cineva ar mai întreba: „Se poate ca cineva să ceară spiritul sfânt dela Dumnezeu și în același timp să primească dela cel rău? Nu ar fi aceasta în contradicție cu învățătura Domnului din Luca 11:11—13? Nu răspundem noi, pentru că apostolul Ioan care a fost de față când Domnul a vorbit cuvintele de mai sus, ne spune că numai când cerem ceva după voia lui, atunci ne ascultă (vezi 1 Ioan 5:14), pe când dacă noi cerem aceea ce nu este în programul său de a ne da, nu-i mirare, că peste un atare, năvălesc spiritele rele care fac din persoana aceea un obiect de batjocură întocmai cum s'a întâmplat cu unul dintre aceștia într'o comună din Bucovina care a strigat cu toate puterile către Dumnezeu să-i trimită spirit sfânt, iar după ce a fost forțat de cei din casă să nu mai strige așa tare — că se sperie copii, sau aude cineva de afară care ar bănuși că în casă e ceva scandal, — s'a ridicat de

pe genunchi și a început să joace prin casă, convins că a primit spiritul sfânt. Cum întâmplător în aceea casă se mai afla un aderent al acestei idei care văzând starea acestui cucerit de cel rău, i-a spus în față că acel spirit ce l'a primit e dela Satana și nu dela Dumnezeu, victima a ripostat pe un ton violent că e dela Dumnezeu, pe când celalalt iarăși i-a răspuns că e dela Satana și aceeași convingere o are și azi.

De sigur, asemenea fapte pe lângă aceia că sunt după voia lui Dumnezeu, dar sunt și comice, căci ce se poate spune altceva, când răcnești către Dumnezeu cât te ține pieptul, ca și când Dumnezeu ar fi greu la auz. De sigur că nu toți devin victime în felul celui amintit mai sus, dar fiecărui care devine posedat de asemenea idei, spiritele atât de îngrozitor îi sucește mintea, încât îți declară fără temere, că adevărul care l'a cunoscut privitor la planul lui Dumnezeu de mântuire prin răscumpărarea făcută de fiul său, „este apă din șant”.

Oare nu poate constata oricine, cât de amăgiți sunt acești oameni de către cel rău, când sunt în stare a călca în picioare adevărul lui Dumnezeu pentru a susține sus doctrinele vârstelor întunecate?!

De ce dar nu ar trebui ca fiecare să se cugete mai înainte de a-și pune acest idol (dorință) în inima sa, și să observe că deși Dumnezeu a comunicat întotdeauna cu credincioșii săi pe acest pământ, totuși felul cum a făcut aceasta, nu a fost întotdeauna în aceeași formă, ci în felurile chipuri după cum ne spune ap. Pavel, în Ebrei 1:1. Știm că cu poporul lui Israil vorbea prin chivotul ce era în templu, cărora la

cererile lor, le răspundea prin cuvintele „Urin” și „Tumim” IV Moisi 27:21 I Sam. 21:6, apoi profetilor le vorbea prin vedenii și viziuni Dan. 7:1, descoperindu-le în felul acesta că ce este voința sa, pe care le-a ordonat să o scrie pe table de piatră Hab. 2:2 și din care s'a format cărțile vechiului testament.

Când Domnul Isus a ajuns la vârsta de a înțelege aceste scrieri sfinte, citim că mergea la templu unde punea întrebări cărturarilor și Fariseilor, de a cărui răspuns se minunau cei ce îl auziau Luca 2:46—47. Desigur, în răspunsurile date de Domnul nu era altceva decât o înțelegere mai clară asupra legii și a profetiilor, după măsura minții lui de om perfect: Vedem deci că însuș Domnul nu a cerut Tatălui să-i descopere din *cer* vre-o informație, ci a dat ascultare deplină tuturor scrierilor sfinte, cumpănindu-le în mintea sa, cu multă înțelepciune.

La vârsta de 30 de ani când s'a prezentat la Iordan pentru a încheia legământul de jertfă cu Tatăl său, simbolizat prin cufundarea în apă, (botez) citim, „că i-s'a deschis cerurile și sp. sfânt în formă de porumbel s'a coborât pe capul său” Mat. 3:16, deja noi am învățat că prin deschiderea cerurilor înțelegem deschiderea priceperii sale spirituale, adică dela acel timp, mintea sa i-a fost și mai mult luminată de Tatăl, pentru a-i cuprinde și înțelege voința sa, arătată prin simbolurile legii și a profetiilor.

Cu alte cuvinte putem spune că prin luminarea minții sale, nu i s'a comunicat ceva deosebit de lege și de profetii, ci i s'a dat ajutorul de a le cuprinde mai mult însemnătatea. Apoi, cum prin înțelege-

rea sa deplină asupra scripturilor, acelor simboluri li s'a mărit însemnătatea și pentru ca aceste adevăruri trebuiau scrise, ca cu ele să se completeze regulamentul lui Dumnezeu pe acest pământ, pentru a servi fiecărui doritor după Dumnezeu să găsească într'ansul toate instrucțiunile necesare pentru mântuire iarăș a cauzat ca sfinții apostoli să fie binecuvântați cu „putere de sus”, cu ajutorul căruia, nu numai să înțeleagă ei pe deplin hotărârea sau planul lui Dumnezeu de mântuire prin răscumpărarea făcută de fiul său vezi Fapt. 20:27, dar, ca aceste cunoștințe să fie scrise, pentru a fi apoi adunate la un loc, ca așa să formeze — ca să zicem așa — „magazinul de informații a lui Dumnezeu, privitor la omenire.

Ei bine, un creștin în a cărui inimă se naște dorința de a urma pe Dumnezeu, el trebuie a merge la acest „magazin de informații”, pentru a căuta acolo poruncile lui Dumnezeu. În măsura cu silința sa, un atare își înmulțește cunoștințele despre voia și planul de mântuire a lui Dumnezeu care cunoștințe formează într'ansul „o minte nouă”. Rom. 12:2, adică mintea lui Christos. I Corint. 2:16. După ce cineva deci, a scos din această „fântână” a lui Dumnezeu orice cunoștință despre voința sa, e dator să umble conform ei, altcum devine mai vinovat ca atunci când nu a cunoscut-o.

Acum deci am ajuns la punctul ce-l urmărim, pentru a arăta că, și Satana, cu un astfel de suflet, dă cele mai cumplite lupte pentru a-l face să considere fără valoare toate cunoștințele luate din sf. Scriptură, sau dacă nu poate reuși în felul acesta, atunci i le schimbă în așa fel, ca Dumnezeu să fie a-

rătat fără iubire, fără înțelepciune, fără dreptate și fără putere. Intocmai așa i-a reușit Satanei să facă cu creștinătatea prin secolul al III-lea și al IV-lea, umplându-le mintea cu tot felul de învățături rele și stricate (deși în aparență bune) făcându-i să părăsească spiritul lui Dumnezeu, care e spiritul înțelepciunii și a minții sănătoase. II Timotei 1:7.

Domnul Isus știind că aceasta e intenția celui rău de a trimite săgețile sale veninoase asupra mințelor noastre, ne-a spus: „Privighiași și vă rugați ca să nu cădeți în ispită, că spiritul este veghetor, iar corpul neputincios”. Matei 26:41. Iată dar rostul rugăciunii, ce trebuie să o facă neîncetat orice creștin, ca Dumnezeu prin îngerii săi și prin puterile ce-i stau la dispoziție să ne aperse mintea de săgețile celui rău, pentru a fi cât mai în strânsă legătură cu cuvântul său — și nu după aceea ca Dumnezeu să ne trimită anumite cunoștințe *de sus* sau „semne și minuni”, — care toate, nu sunt în programul său de a le da copiilor săi la timpul acesta.

De ce dar să nu observăm că Dumnezeu cere dela fiecare, care a primit în inima sa cuvântul său, Ioan 6:63, ca îndrumător al vieții sale și în a cărui inimă putem spune că a intrat spiritul sfatului lui Dumnezeu, că acesta să se silească de a desvolta roadele sp.

sfânt după cum ne arată Ap. Pavel în Galateni 5:22—23 și pe care le putem desvolta, dacă suntem ascultători și supuși Domnului și cuvântului său.

Că dacă cineva dintre acei care a cunoscut adevărul și sfatul lui Dumnezeu, au părăsit, sau nu au trăit conform acestuia, apucând pe alte căi, nu trebuie acum a da cu piciorul în tot adevărul lui Dumnezeu, pentru a-l socoti „apă din șanț”, ci să lăsăm pe cel greșit. — dacă nu-l putem ajuta să iasă din starea aceea, — să meargă pe drumul lui, iar noi să rămânem lângă Domnul și adevărul său, cu multă priveghere în fiecare zi, având totdeauna în vedere că suntem pe calea îngustă și că adversarul pe fiecare dintre noi ar voi să ne ducă înlături de lângă Domnul și adevărul său.

Lasă dar iubiti frați să cumpănim bine în mintea noastră aceste lucruri și să observăm că adevărul lui Dumnezeu care l-am cunoscut privitor la răscumpărarea și restaurarea omenirii, Fap. 3:19—25; 15:14—17, nu se poate asemăna cu nici una dintre teoriile și filosofiiile vârstelor întunecate, pe care cel rău caută și azi a le uda să crească și deci grija noastră principală să fie de a trăi acest sfânt adevăr, și de a-l mărturisi și celor din jurul nostru, căci în felul acesta vom dovedi că suntem cu adevărat martori ai lui Dumnezeu. I Petru 2:9—12.

